

Afschaffing van de bepalingen van het Wetb. van Burgerl. Regtsvorder. over de judiciele boeten en schadeloosstellingen.

(Koninklijke Boodschap; Ontwerp van Wet.)

Art. 6. Dit artikel strekt tot verduidelijking van het opschrift van het tarief, gevoegd bij art. 15 der wet van 24 April 1843.

De verkorte uitdrukking *gemeenten*, in plaats van *kom van gemeenten*, had ten aanzien van sommige localiteiten aanleiding gegeven dat men aan de letter der wet heeft blijven vasthouden en het tarief toegepast heeft op bevolkingcijfers, die de wetgever niet op het oog gehad heeft. Dat bij het woord *gemeenten*, in dat tarief voorkomende, niet anders kan worden gedacht dan aan eene verkorte uitdrukking of zamentrekking der woorden *kom van gemeenten*, blijkt vooreerst uit het verband, dat tusschen de cijfers van de bevolking in de artt. 1, 3 en 5 en die van het tarief bestaat, en ten anderen ook hieruit, dat volgens art. 15 dier wet geene belasting wegens het mobilair wordt geheven in perceelen van eene mindere huurwaarde dan van f 24 in gemeenten, welker kom eene bevolking heeft van beneden 3000 zielen, zoodat de tariven voor gemeenten der 10de en 9de klasse, beiden aanvangende met eene huurwaarde van f 24, ongerijmd zouden zijn, indien deze op gemeenten en niet op de kom van gemeenten van minder en van meer dan 1500 zielen bevolking van toepassing zouden zijn.

Art. 7. De wet vordert ten aanzien van den eersten grondslag eene aangifte der jaarlijksche huurwaarde van ieder perceel. Bij gevolg moet de aangifte eener maand- of weekuur als eene gebrekkige of onvoldoende aangifte worden aangemerkt, die boetplichtigheid ten gevolge heeft. Niettegenstaande de langdurige werking der wet geschieden er toch aanhoudend zoodanige onvoldoende aangiften, veelal door mingevoede belastingplichtigen en te goeder trouw, zoodat de commissien *ad hoc* verplicht zijn eene opneming te bevelen, die den belastingplichtige in boete doet vallen.

Hierin wordt door het onderwerpelijke artikel voorzien. De belastingplichtige zal voortaan bevoegd zijn, om, behalve de jaarlijksche huurwaarde, ook eene maand- of weekuur aan te geven en tevens in de wet den regel vinden van de herleiding dier huren tot jaarlijksche huurwaarde; komende de factoren van herleiding overeen met die, welke bij art. 3, 4de lid, der wet van 1833 zijn bepaald voor perceelen, die *tot vergelijking* ter bepaling van de huurwaarde der te schatten of aan te geven perceelen worden genomen.

Artt. 8 en 9. Door de vrijstelling der bergplaatsen volgens art. 2, vervallen de onderwerpelijke wetsbepalingen.

Artt. 10 en 11. Volgens de aangehaalde wetsbepalingen verbeuren de belastingplichtigen, bij ontduiking van belasting, eene boete, die berekend wordt over de hoofdsom en de onderscheidene opcenten, en die accesserende is, naar mate van het verschil tusschen de werkelijk verschuldigde belasting en die naar hunne aangiften. Worden de opcenten berekend zoo als hiervoor op de artt. 3 en 5 is vermeld, dan kan de boete voor iederen gulden ontdoken belasting in hoofdsom van f 3,86 tot f 15,44 bedragen. Ook bij verzuim van aangifte voor het mobilair is er eene boete verschuldigd ten bedrage van achtmaal de belasting in hoofdsom en opcenten. Dit mag eene noodelooze gestrengheid worden geacht. Bovendien zijn die bepalingen van bijzonder ingewikkelden aard, zoodat en de regter en de administratie zelve veelmalen in verlegenheid waren om het bedrag der boete met juistheid te berekenen.

Eene meer eenvoudige redactie en vermindering van het bedrag der boeten mogen dus allezins wenschelijk worden geacht. Naar het ontworpen artikel zal de boete berekend worden alléén naar de drie eerste grondslagen en over de *hoofdsom*, en voorts niet meer dan f 5 voor iederen gulden ontdoken belasting in hoofdsom bedragen. Ook de strafbepaling bij § 6 van art. 35 der wet van 1833 kan, blijkens de verkregen ondervinding, vervallen en vervangen worden door eene eenvoudige toepassing van het tarief.

Voorts zijn bij § 4 van het onderwerpelijke artikel de overige gevallen waarin het tarief, als poenale sanctie op verzuim van aangifte of gebrekkige aangifte, noodzakelijk moet worden toegepast, met meer nauwkeurigheid dan in de bestaande wet aangegeven.

Art. 12. De billijkheid dezer bepaling zal geen betoog behoeven.

Art. 14. Dezelfde gegronde redenen die voor de bevoegdheid pleiten om met de boetplichtigen in schikking te treden, ten aanzien van boeten, welke niet aan de schatkist vervallen, kunnen ook voor het wenschelijke eener gelijke bevoegdheid bij de overige boeten worden aangevoerd. De wet van 1833 geeft echter aan den boetplichtige tot zoodanige schikking alleen de gelegenheid in de eerstbedoelde gevallen. Het gevolg hiervan was dat de admi-

nistratie in de talrijke gevallen dat de boete ten bate van de schatkist komt, slechts had te kiezen tusschen het vorderen der volle boete of geheele afstand daarvan. Nogtans zijn de overtredingen menigvuldig, voor welke de oplegging der geheele boete eene hardheid, zoo niet eene onmogelijkheid is, en de handhaving van de wet het evenwel raadzaam maakt, dat de overtreder althans niet geheel straffeloos blijve.

De Minister van Finantien,

R. J. SCHIMMELPENNINGK.

[19. 1.]

KONINKLIJKE BOODSCHAP *ingekomen in de zitting van den 28sten Februarij 1868.*

MIJNE HEEREN!

Wij bieden U hiernevens ter overweging aan een ontwerp van wet tot afschaffing van de bepalingen van het Wetboek van Burgerlijke Regtsvordering over judiciele boeten en schadeloosstellingen.

De toelichtende memorie die het wets-ontwerp vergezelt, bevat de gronden waarop het rust.

En hiermede, Mijne Heeren! bevelen Wij U in Godes heilige bescherming.

's Gravenhage, den 25sten Februarij 1868.

WILLEM.

[19. 2.]

ONTWERP VAN WET *tot afschaffing van de bepalingen van het Wetboek van Burgerlijke Regtsvordering over de judiciele boeten en schadeloosstellingen.*

WIJ WILLEM III, ENZ.

Overwegende dat het wenschelijk is voorgekomen de bepalingen van het Wetboek van Burgerlijke Regtsvordering over judiciele boeten en schadeloosstellingen af te schaffen,

Zoo is het, dat Wij, den Raad van State gehoord en met gemeen overleg der Staten-Generaal, hebben goedgevonden en verstaan, gelijk Wij goedvinden en verstaan bij deze:

Artikel 1.

Het tweede lid van art. 178 van het Wetboek van Burgerlijke Regtsvordering wordt gelezen als volgt:

„Zij zal echter daartoe niet worden toegelaten, dan na alvorens, ter griffie van de regtbank te hebben overgelegd eene acte door haar zelve geteekend, of wel door eenen bijzonderen gevolmagtigde, daartoe, bij authentieke acte, bepaaldelijk gemagtigd, en inhoudende de stellige verklaring dat het bewuste stuk door haar voor valsch of vervalscht wordt gehouden, mitsgaders de daadzaken, omstandigheden en bewijsmiddelen, door welke zij zich voorstelt, die valschheid of vervalsching te zullen bewijzen.”

De artt. 196, 197 en 198 van dat wetboek worden ingetrokken.

Artikel 2.

De artt. 391 en 393 van het Wetboek van Burgerlijke Regtsvordering worden ingetrokken.

Het eerste lid van art. 394 van dat wetboek wordt gelezen als volgt:

„Indien het request civiel wordt aangenomen, zal het vonnis worden herroepen, en de partijen in denzelfden staat teruggebracht, in welchen zij voor het vonnis waren; hetgeen, ten gevolge van de veroordeeling bij het vonnis uitgesproken, genoten of ontvangen is, zal worden teruggegeven.”